

Pécsi Ítéltábla

Az ügy száma: Pf.V.20.073/2025/9.

A felperes:

felperes1 (cím1)

A felperes képviselője:

ügyvédi iroda (cím2, ügyintéző: dr. László Zoltán ügyvéd)

Az alperes:

alperes1 (cím3)

Az alperes képviselője:

ügyvédi iroda1 (cím4, ügyintéző: dr. Buglos Katalin ügyvéd)

A fellebbezési kérelmet előterjesztő fél:

a felperes (13. sorszám alatt)

A per tárgya:

65.000.000 forint kártérítés és járulékaik megfizetése

Az elsőfokú bíróság:

Zalaegerszegi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma:

4.P.20.068/2025/10. sorszámú ítélet és 12. sorszámú kiegészítő ítélet

Í t é l e t

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak, az állami adó- és vámhatóság 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlájára az esedékesség napjáig 2.500.000 (kettőmillió-ötszázezer) forint meg nem fizetett fellebbezési eljárási illetéket. Az esedékesség napja a jelen határozat meghozatalát követő 60. nap. Az illeték megfizetése során a közlemény rovatban a Pécsi Ítéltábla megnevezését, a jelen határozat ügyszámát, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát fel kell tüntetnie.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

- [1] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a cég1 Kft.-t a peres felek együtt alapították, mindketten 50% arányú üzletrésszel és önálló cégjegyzési joggal rendelkeztek.
- [2] A felperes 2019. április 15-én szerzett tudomást arról, hogy 2018. június 8-án az alperes a Társaság nevében váltót állított ki a Társaság terhére, majd 2019. március 1. napjával a váltókövetelés biztosítására zálogba adta a Társaság tulajdonában álló helységi külterület helyrajzi szám1 helyrajzi szám alatti ingatlant, illetve ugyanezen a napon azt apport címén az cég2 Zrt.-re ruházta. A tulajdonszerző tulajdonjogát az ingatlanügyi hatóság 2019. március 26-án jegyezte be. A felperes tiltakozást jelentett be 2019. április 16-án az alperes ezen intézkedései ellen, összehívta a taggyűlést, többek között a Társaság alperessel szembeni kártérítési igénye érvényesítésének megtárgyalására, majd másnap ugyanezen magatartásokra alapítottan feljelentést is tett. A 2019. május 15-én tartott taggyűlésen mindkét peres fél visszahívással megszüntette a másik ügyvezetői tisztségét. Az alperes átadta a felperesnek az apport rendelkezésre bocsátásáról, az annak ellenértékeként szerzett részvény átvételéről szóló nyilatkozatot, bemutatta a felperesnek az cég2 Zrt. alapszabályát és az alapítói határozatok gyűjteményét, majd a taggyűlés úgy döntött, hogy az alperessel szembeni kártérítési igényt a tagok „megfelelő előterjesztés hiányában” érdemben nem tárgyalják. A bíróság a Társaságot 2024. május 3-i hatállyal a felszámolás befejezésével törölte a cégjegyzékből. A felperes számtalan eljárást indított (birtokvédelmi eljárási per, apport szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt), azonban a társaság kártérítési igényének érvényesítésére nem került sor.
- [3] A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 65.000.000 forint és ennek kamata megfizetésére. Keresetét a Ptk. 3:117.§ (3) bekezdésére alapította. Állította, hogy az alperes a váltó kiállításával, az ingatlan zálogba adásával, majd áron aluli értékesítésével a társaságnak kárt okozott 267.100.000 forint összegben, a kár az elveszített ingatlan és az ellenértékként megszerzett részvénycsomag forgalmi értéke közötti különbözet.
- [4] Az alperes a ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Kártérítési felelősségének és a kár összegének vitatása mellett anyagi jogi kifogásként egyrészt arra hivatkozott, hogy a felperesnek nincs keresetösségi joga, mert saját kárát a Társaságéval nem azonosíthatja, másrészt elévülési kifogással élt, azzal érvelt, hogy az állított károkozó magatartások tanúsításától számított ötéves elévülési idő 2024 tavaszán eltelt.
- [5] A felperes az elévülési kifogást vitatta, azt elfogadta tényként, hogy a kár 2019 márciusában bekövetkezett, azonban álláspontja szerint a Ptk. 3:117. § (3) bekezdésében foglalt szabály az elévülés általános szabályához képest speciális, ugyanis meghatározza a kártérítési igény érvényesíthetőségének kezdő és záró időpontját is. Nem vitatta, hogy az alperes nem a tagnak, hanem a társaságnak okozott kárt, álláspontja szerint a tag igényérvényesítése csak a társaság törlését követően indul és egyéves jogvesztő határidő állt a rendelkezésére, amely alatt benyújtotta a keresetét.

- [6] Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletével a keresetet elutasította. Utalt arra, hogy anyagi pervezetést követően a felperes úgy nyilatkozott, hogy a társaságot ért kárt érvényesíti, így az alperesnek a felperes perbeli legitimációjával kapcsolatos érvelését nem fogadta el. Utalt a Ptk.-nak az ügyvezető kártérítési felelősségével kapcsolatos szabályaira (Ptk. 3:24.§, Ptk. 3:105.§, Ptk. 3:117-118.§), kifejtette, a felperes által hivatkozott Ptk. 3:117.§ (3) bekezdésében foglalt igényérvényesítési lehetőség a gazdasági társaságnak okozott károkért való felelősség szabályaihoz tartozik, az elévülés szabályait is alkalmazni kell az igényérvényesítés kapcsán, ugyanis nem a volt tag felperest, hanem a törölt társaságot ért kár érvényesítése történik. Nem fogadta el a felperesnek azt az érvelését, hogy a Ptk. 3:117.§ (3) bekezdésében foglalt egy éves jogvesztő igényérvényesítési határidő az elévülés szempontjából speciális az általános elévülés szabályaihoz képest. Kifejtette, amennyiben elfogadnánk a felperesi érvelést, a társaságot illető elévült követelésre is lenne lehetősége a volt tagnak igényt érvényesíteni, márpedig a jogalkotónak nem ez volt a szándéka. Ez a szabály nem teszi mellőzhetővé az elévülés vizsgálatát, azaz nem ad módot elévült kárigény érvényesítésére. Az alperessel, mint vezető tisztségviselővel szembeni kártérítési igény érvényesítése a 2019. május 15. napján tartott taggyűlés napirendjeként szerepel. A felperes tehát az igényérvényesítéshez szükséges tényeket már ekkor ismerte, így a kártérítési kereset érvényesítéséhez szükséges ismeretek rendelkezésére álltak. Nem lett volna akadálya annak, miután az alperes nem szavazhatott, hogy a felperes szavazatával a társaság a kárigényt érvényesítse. Az igényérvényesítésnek nem lett volna akadálya ezt követően sem, függetlenül attól, hogy a társaságnak nem maradt ügyvezetője, ilyen esetben a taggyűlést a felperes, mint tag kérelmére a nyilvántartó bíróság hívhatta volna össze. A felszámolás elrendelését követően pedig a felszámolónak lett volna lehetősége az alperessel szemben az igény érvényesítésére, amit a felperes szintén kezdeményezhetett volna. A társaságot ért kár miatti kártérítési igény 2024 tavaszán elévült, így a volt tag perben már nem érvényesítheti.
- [7] Az elsőfokú bíróság kiegészítő ítéletében kötelezte az alperest 3.810.000 forint perköltség megfizetésére a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdése a) pontjára hivatkozva.
- [8] Az elsőfokú bíróság kiegészített ítélete ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, kérte annak anyagi jogi felülbírálat körében a megváltoztatását és a kereset teljesítését. Másodlagosan kérte az alperes javára fizetendő elsőfokú perköltség leszállítását 381.000 forintra. Az elsődleges fellebbezési kérelme kapcsán megsértett jogszabályhelyként a Ptk. 3:117.§ (3) bekezdését, illetve a 3:105.§-át, a Ptk. 6:24.§-át jelölte meg. A másodlagos fellebbezési kérelme kapcsán megsértett jogszabályhelyként a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 2.§ (2) bekezdését jelölte meg.
- [9] Az elsődleges fellebbezési kérelme kapcsán arra hivatkozott, hogy megítélése szerint a társaság igénye a tag igényével csak összefüggő, de azzal nem azonos igény, a károkozó személye és a károkozó magatartás azonos, a jogosult személy azonban nem azonos, hiszen a társaság fennállása alatt a társaság, a társaság törlése után viszont a tag javára történik a marasztalás, így a Ptk. 3:117.§ (3) bekezdése a volt tag számára önálló igényt alapoz meg. Másodlagosan utalt arra, hogy amennyiben a másodfokú bíróság álláspontja szerint a társaság és a tag által érvényesített igény azonos, úgy a jogszabály számára, mint tag számára a konkrét igényérvényesítésnek a lehetőségét csak a társaság törlésének időpontjával nyitotta meg, ez olyan menthető ok, amely az elévülés nyugvását okozta. Hivatkozott továbbá arra a peres eljárásra is, amely a Zalaegerszegi Törvényszék ítéletével zárult 2023. november 23-án, eddig az időpontig joggal volt abban a hitben, hogy a kárt sikerül elhárítani, így a 2019. júniusi perindítástól a 2023. november 23. napján meghozott jogerős ítéletig az elévülés nyugodott. Kiemelte azt is, hogy a jelen esetben a Ptk. 3:117.§ (3) bekezdése egy speciális jogvesztő határidőt szabályoz, így az elévülés általános szabályai nem alkalmazhatóak. A másodlagos fellebbezési kérelmében utalt arra, hogy a jelen eljárásban az elsőfokú

perkölségre még a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet alkalmazandó, ennek 2.§ (2) bekezdése pedig lehetőséget biztosít arra, hogy az ügyvédi munkadíj összegét mérsékelje a bíróság. A jelen esetben elévüléssel kapcsolatos bírósági döntés okán az ügy érdemi vizsgálatára nem került sor, ahogy bizonyítás lefolytatására sem, így rendkívül eltúlzott a megállapított ügyvédi munkadíj összege.

- [10] Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint a felperes a fellebbezésében ismét ellentmondásba került abban a kérdésben, hogy pontosan ki az általa állított kár elszenvedője, ő maga vagy a cég1 Kft. A Ptk. 3:117.§ rendelkezése egyértelmű, a kár a vezető tisztségviselővel szemben akkor érvényesíthető, ha a vezető tisztségviselő a társaságnak okoz kárt. A Ptk. 3:117.§ (3) bekezdése azt teszi lehetővé, hogy a társaság törlését követően még egy évig kártérítési igényt lehessen érvényesíteni, azt a társaság nevében a volt tagok tehetik meg. Az elévülés körében arra hivatkozott, hogy a felperes a keresetlevélben rögzített tényállítása szerint olyan időpontokban bekövetkezett kárért kívánja felelősségre vonni az alperest, mely károkozó cselekmények a keresetindítás időpontját figyelembevéve több, mint öt évvel korábban történtek, így a perben nem is annak volt jelentősége, hogy a felperes milyen Ptk. szakaszra, mint jogalapra hivatkozott, hanem annak, hogy a károkozó cselekmények időpontja öt éven túli. A másodlagos fellebbezési kérelem kapcsán utalt arra, hogy a felperes maga is 3.000.000 forint összegű költségfelszámítással élt, a pertárgy értékét, a vidéki tárgyalások időtartamát is figyelembevéve került sor az ügyvédi munkadíj összegének megállapítására, az nem eltúlzott, utalva a Kúria Pfv.20.887/2023/6. számú precedens értékű határozatára.
- [11] A fellebbezés nem megalapozott.
- [12] Az elsőfokú bíróság érdemi keresetet elutasító döntése helyes, megfelel a felhívott a jogszabályi rendelkezéseknek, nem sérti a fellebbezésben megjelölt jogszabályhelyeket, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság kiegészített ítéletét a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 383.§ (2) bekezdése alapján, utalással a Pp. 386.§ (4) bekezdésére – helyes indokai alapján - helybenhagyta.
- [13] A fellebbezéssel összefüggésben a másodfokú bíróság az alábbiakra utal:
- [14] A Ptk. 3:116.§ (3) bekezdése szerint a gazdasági társaság jogutód nélküli megszűnése után a társaság vezető tisztségviselővel szembeni kártérítési igény – a társaság nyilvántartásból való törlésétől számított egyéves jogvesztő határidőn belül – a törlés időpontjában tagsági jogviszonyban állók érvényesíthetik. A tag, a kártérítési igény, a társaság megszűnésekor felosztott vagyonból őt megillető rész arányában érvényesítheti.
- [15] A vezető tisztségviselővel szembeni kártérítési igény érvényesítésére főszabály szerint a társaság jogosult, emellett más társaság vagy természetes személy csak akkor érvényesíthet igényt, ha a törvény kifejezetten feljogosítja a perindításra. Nyilvánvaló, hogy a jogutód nélkül megszűnt gazdasági társaság, mint nem létező jogalany már nem érvényesíthet igényt, ezért a Ptk. e szabálya – ami tartalmilag törvényi engedményezés – kimondja, hogy a gazdasági társaságot megillető kártérítési igény átszáll a társaság cégbírósági törlésének időpontjában tagsági jogviszonyban álló tagokra.
- [16] Helyes az elsőfokú bíróságnak az a jogi érvelése, hogy kizárólag akkor van erre lehetősége a tagnak, ha a keresetindítás időpontjában a társaságnak – még - a vezető tisztségviselővel szemben el nem évült kártérítési igénye van. Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a követelés a perindítás előtt elévült.
- [17] A felperes fellebbezésében az elévülés nyugvása körében kifejtett érvelése téves. A másodfokú bíróság egyetért az elsőfokú bíróság által kifejtettekkel, a felperes nem a saját kártérítési igényét érvényesíti a perben, hanem a társaságnak okozott kár megtérítését, mint törvényi engedményes kéri, az elévülés nyugváásával kapcsolatban nem hivatkozhat arra, hogy

csak a társaság megszűnését követően tudta az igényét érvényesíteni. Az elsőfokú bíróság helyesen utalt arra, hogy a társaság a megszűnéséig érvényesíthette volna az alperessel szemben, akár még a felszámolási eljárás során is a kártérítési igényét, a szükséges adatok, okiratok rendelkezésre álltak. A felperes nem is hivatkozott olyan körülményre a társaság igényérvényesítésével kapcsolatban, mely a Ptk. 6:24. § (1) bekezdésében írt – elévülés nyugvásának – megállapíthatóságát eredményezné.

- [18] A felperes a Ptk. 3:117. § (3) bekezdése alapján az egy éves jogvesztő határidőn belül csak a társaságnak okozott kár megtérítése iránti, a perindításkor még el nem évült igény érvényesítésére jogosult. A Ptk. 6:23. § (1) bekezdése folytán az elévült követelést bírósági eljárásban nem lehet érvényesíteni.
- [19] A másodlagos fellebbezési kérelmet sem találta a másodfokú bíróság megalapozottnak. Az alperes a viszonylag magas pertárgyértékű ügyben előterjesztett érdemi ellenkérelméhez csatolta a perköltség felszámítást, melyhez csatolta a féllel kötött megbízási szerződést is. Ebben rögzítették, hogy a teljes eljárásra – értve ez alatt a jelen másodfokú eljárást is – kötöttek ki 3.000.000 forint + Áfa összegű ügyvédi munkadíjat. Az alperes jogi képviselője alaki és érdemi védekezést is előterjesztett, a tárgyaláson jelen volt, okiratokat csatolt, az ügyfelével konzultált. Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében helyesen hivatkozott a Kúria Pfv.20.887/2023/6. számú határozatára, az IM rendelet 2.§ (2) bekezdésében foglalt feltételeken alapuló mérséklést mindig az adott ügy konkrét feladataival kell megindokolni. A felperes fellebbezési érvelése e körben konkrétumot nem tartalmaz, kizárólag azzal érvel, hogy kereset érdemi vizsgálata nem történt meg, mert az elsőfokú bíróság a keresetet elévülésre hivatkozva utasította el. Azonban mindezek ellenére az alperes jogi képviselője által a peres eljárásra fordított munka mennyisége, annak időtartama nem tekinthető eltúlzottnak, az arányban áll a teljes eljárásra (első -és másodfokú eljárás) kikötött ügyvédi munkadíj összegével.
- [20] A felperes fellebbezése sikertelen volt, azonban az alperes a másodfokú eljárásban – figyelemmel a megbízási szerződésre – perköltséget nem számított fel, ezért a másodfokú bíróság a Pp. 82.§ (3) bekezdése alapján azt a javára nem tudott felszámítani. A felperes személyes költségfeljegyzési jogban részesült, erre tekintettel a Pp. 83.§ (1) bekezdése, a 102.§ (1) bekezdése, továbbá a polgári- és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és az állam által előlegezett költség megfizetéséről szóló 30/2017.(XII.27.) IM rendelet 3.§ (2) bekezdése alapján köteles a feljegyzett másodfokú eljárási illetéket megfizetni. A másodfokú bíróság az IM rendelet alapján tájékoztatta a felperest az illetékfizetés módjáról, illetve a nem fizetés jogkövetkezményeiről.

Pécs, 2025. szeptember 29.

Dr. Zóka Ferenc s.k. a tanács elnöke, dr. Berki Csilla s.k. előadó bíró, dr. Hrubai Adrienn s.k. bíró